

Sygn. akt XVII Ka 833/16

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Komorowski

Protokolant: st. prot. sąd Karolina Tomiak

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 r.

sprawy **T. K. (K.)**

obwinionego o wykroczenie z art. 51 § 2 k.w.

na skutek apelacji obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 7 czerwca 2016 r. – sygn. akt II W 26/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

- eliminuje z opisu czynu z punktu IV sformułowanie „będąc w stanie po użyciu alkoholu” oraz eliminuje z kwalifikacji prawnej art. 51 § 2 k.w. i zastępuje go art. 51 § 1 k.w.;

- uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 i uznaje obwinionego za winnego popełnienia czynu z art. 51 § 1 k.w. i za ten czyn na podstawie art. 51 § 1 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 zł;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych i wymierza mu jedną opłatę za obie instancje w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

Jarosław Komorowski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 czerwca 2016 roku w sprawie II W 26/16 Sąd Rejonowy w Lesznie uznał obwinionego T. K. za winnego popełnienia czynu z art. 51 § 2 k.w. i za ten czyn na podstawie przywołanego przepisu wymierzył mu karę wymierzył mu karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Nadto wymierzono obwinionemu opłatę w wysokości 30 (trzydziestu) zł oraz zwolniono go od obowiązku ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w pozostałej części (k. 81-82).

Powyższy wyrok Sądu I instancji w całości zaskarżył obwiniony zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, która miała wpływ na jego treść oraz obrazę prawa materialnego, tj. art. 51 § 2 k.w. w zw. z art. 1 k.w. W konsekwencji powyższego apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie od zarzucanego mu czynu (k. 106-108).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego okazała się konieczna i trafna w zakresie sformułowanego w niej zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, co pozwoliło na instancyjną kontrolę wydanego orzeczenia, a w rezultacie doprowadziło do jego zmiany i złagodzenia wymierzonej kary.

Mówiąc o błędzie w ustaleniach faktycznych trzeba mieć na uwadze to, że chodzi o błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.) np. błąd logiczny, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonywającym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, czy oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych (zob. wyrok S. Apel. we Wrocławiu z dnia 6.02.2013 r., II AKa 395/12, LEX nr 1289604; Tomasz Grzegorzczak, Komentarz do art. 438 Kodeksu postępowania karnego w: Grzegorzczak T., Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Zakamycze 2003). W opinii Sądu Okręgowego zaskarżone orzeczenie obarczone jest błędem „dowolności”.

Z kolei zarzut obrazy prawa materialnego ma rację bytu wyłącznie wtedy, gdy wnoszący odwołanie nie kwestionuje treści poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych. Zatem naruszenie tego prawa polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu, które zostało oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. W każdej innej sytuacji zarzut obrazy prawa materialnego musi być oceniany jako przedwczesny i może pozostać poza granicami rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2013 r., sygn. akt III KK 17/13).

Przechodząc do szczegółowego omówienia zarzutu apelacji w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych wskazać należało, iż Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jakim wskazał, że w dniu 16 listopada 2015 r. skończył pracę około godziny 23.00 oraz zjawił się w mieszkaniu przy ul. (...) w L. jako ostatni uczestnik odbywającej się tam zabawy o godzinie 23.30 (k. 20, 21, 75v i 76). Wyjaśnienia te korelują w części z zeznaniami świadka Ł. K., który obserwując z balkonu swojego lokalu wskazane wyżej mieszkanie zeznał, iż widział wchodzące i wychodzące osoby do klatki nr 62 (k. 5). Co prawda funkcjonariusze Policji przeprowadzający interwencję wskazali, że w ich opinii wszystkie osoby uczestniczące w zjściu były pod wpływem alkoholu, ale żadnych badań w tym zakresie nie przeprowadzono. Sąd Okręgowy uznał wyjaśnienia skarżącego za wiarygodne w tym zakresie, że w czasie interwencji Policji nie był pod wpływem alkoholu z uwagi na krótki czas dzielący jego przybycie do mieszkania od przyjazdu patrolu Policji, albowiem relacja ta znajduje również potwierdzenie w wyjaśnieniach współobwinionego w niniejszej sprawie K. S. (k. 79). Zważyć również należało, iż w trakcie rozprawy w dniu 7 czerwca 2016 r. funkcjonariusz P. W. pomylił apelującego ze wspomnianym wyżej podsądnym (k. 78). Sama interwencja miała z kolei charakter dynamiczny z uwagi na prowokacyjne zachowanie obwinionych w niniejszej sprawie, którzy podchodzili blisko do interweniujących funkcjonariuszy. Uwzględniając, iż pozostali współobwinieni byli niewątpliwie pod wpływem alkoholu, uznać należało iż mogło dojść do pomyłki w ocenie trzeźwości skarżącego.

W pozostałym jednak zakresie zarzuty apelującego należało uznać za bezzasadne. Sąd Okręgowy uznał, że apelujący bezsprzecznie dopuścił się wykroczenia polegającego na zakłócaniu ciszy nocnej poprzez krzyki, używanie słów uchodzących za wulgarne oraz słuchanie i odtwarzanie głośnej muzyki. O zasadności tegoż zarzutu świadczą nie tylko wiarygodne zeznania funkcjonariuszy Policji, ale również wersja zdarzenia zaprezentowana przez Ł. K.. Nie ulega również wątpliwości, iż w trakcie podjęcia czynności służbowych przez funkcjonariuszy Policji ponownie włączono głośną muzykę w mieszkaniu. Bez znaczenia w niniejszej sprawie jest wersja zdarzenia zaprezentowana przez obwinionego w apelacji, iż po zakończeniu interwencji udał się do swojego miejsca zamieszkania. Okoliczność ta - nawet gdyby uznając ją za prawdziwą - nie mogłaby doprowadzić do ekskulpacji obwinionego.

Biorąc zaś pod uwagę, iż Sąd Okręgowy uznał, że obwiniony nie był pod wpływem alkoholu w czasie popełnienia wykroczenia w rozumieniu art. 51 § 2 k.w., zmienić należało opis jego czynu poprzez wyeliminowanie przedmiotowego znamienia i zakwalifikowanie jego zachowania z art. 51 § 1 k.w. Dalsze ustalenia Sądu Rejonowego są bowiem w

pełni prawidłowe i Sąd Odwoławczy przyjmuje je za swoje. Korekcie należało poddać natomiast orzeczenie o karze. Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż obwiniony, który prowadzi ustabilizowany tryb życia oraz nie był karany sędownie zasługuje na łagodniejsze potraktowanie. Zważyć należało, iż apelujący zarabia wynagrodzenie minimalne, a na utrzymaniu ma jeszcze dwójkę dzieci. Wykonywana praca w ramach kary ograniczenia wolności mogłaby kolidować z jego obecnym zatrudnieniem. Nie negując więc naganności jego zachowania, uznać trzeba było, iż kara grzywny w wysokości 300 zł będzie sprawiedliwa w realiach niniejszej sprawy. Orzeczona kara jest współmierna do stopnia zawinienia sprawcy. Wydane rozstrzygnięcie pozwoli skarżącemu na zrozumienie jego błędnego postępowania i uniknięcie w przyszłości podobnych czynów.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. (który na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. znajduje odpowiednie zastosowanie do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze) w zw. § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U.2001.118.1269) zasądzając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł. Nadto na podstawie art. 10 ust. 1 i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.1983.49.223 ze zm.) wymierzając jedną opłatę w kwocie 30 zł za obie instancje.

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji.

Jarosław Komorowski